

СОФІЯ.

Наистина, Сестро, не знаѣхъ що да ви кажѣ, но при туй вѣрвамъ, че ако съмъ добра, имамъ да благодарѣ за туй на учителкѣтъ си; тя ми секога казва, че има два вида умове, единийтъ не служи за друго, освѣнь да ны правы омразны и секой да ны прѣзира, другийтъ ны прави да бѣдемъ обычливы, сладкы и благодѣтелны, прави още и онѣзи, що ны познавать, да бѣдѣтъ наклонни кѣмъ насъ и да говорятъ добрѣ за насъ, а пакъ когато не быхъ была паметна и разумна, тя мя поправя.

ГРОЗДАНА.

Вѣроятно ѣе прочее, че и азъ несъмъ паметна. Що казвате вый драга сестро? . . . нещете да ми ся отговорите; недѣйте да мыслите, или да ся боите, че ще мя разсърдите, ако ми го кажете, защото азъ щѣ вы много обычамъ за туй нѣщо.

СОФІЯ.

Понеже желаете да ся научите, щѣ ви го кажѣ какво мыслѣхъ: вый наистина несте паметна, но туй не ѣе ваша кривица, защото никой до сега не ѣе ви казалъ, че има два вида умове; и азъ съмъ увѣрена, че ще ся поправите, ако ви ся докажеше какво трѣбва на туй да ся прави.

ГРОЗДАНА.

Много сте добра, че мя извинявате, и вы увѣрвамъ че имате право; искала быхъ и азъ да ся поправѣхъ, но страхъ мя ѣе че не щѣ да могѣ да успѣхъ. Азъ щѣ ви останѣ твърдѣ одѣлжена, ако быхте молили ва-